

ERDAL ÇAKIR

BU KADER BU YOKSULLUK BU SEVDA

Kendimde yakıldım, külümü köklerime emzirdiler
Ayıp sayıldı gözyaşım çocukluğumdan çıkarıldım
Bir gün bir ceviz ağacının dibine gömdüler kefensiz gömdüler
Diri diri bir yaranın soğumayan acısını
Çocuktum, başka ne olabilirdim ki, saklanmasını bilmiyordum
Her şeye yasaktım ve yasaklanmışım, neden diye sormayacaktım
Müebbed bir büyüklüğe mahkumdum, süt emmeyecektim
Başımı okşayacak bir el bekledim sokağa bakan pencere içlerinde
O el gelecek, elbet gelecek, beni bir masala teslim edecekti
Masal buydu ben hep bekleyecektim çünkü bir yokmuştum bir yokmuştum
Bir gün bir ceviz ağacının gölgesinde gördüm büyüdüğünü oyunlarımın
Oynanmayacak haldeydiler içime sığmıyorlardı
Hatırlıyorum kekelemiştim, ben kimin kimiydim
Sorarak büyüdüm cevapsız büyüdüm sordukça yoksullaştım
Sordukça sevdim, aşkın niçini yoktu, cevap beklemedim
Seni özledim demedi kimse, aldırmadım, dünya buydu
Bir sigara kadar bile özlenmedim, için için yanıyordum, dumanım yoktu
Tahtım yoktu, mühürümdeki süleyman kazınmıştı
Hep bir eksiktim uzuvlarımda bir kangren dolaşıyordu
Ölümüne sarılıp yatmayı öğrendiğimde yastığımı terkettim
Sevinmeyi öğrendim sağ tarafım acıdığında sol tarafım var diye
Ama bir sigara kadar bile aranmadım bırakıldığımda yüzüstü
Hiç kimse ağlayarak uyanmadı uykusundan, ben neredeydim ki
Ben neredeydim sahi, kimin kimiydim, gecemin boynu kırık
Bir gün dibine gömdüler bir ceviz ağacını gölgesiyle birlikte
Ahlarını da gömdüler tenesirsiz ve kefensiz
Bir çocuk kirpiklerine birikmiş uykuyu ovaladı küçük elleriyle
Anne, bu oyun kimin dedi, mahsur kaldım düşlerimin içinde
Savaşlarım nerede anne, beni kim öldürdü
Elmalar kızarmış anne, elmalar kızarmış
Çıkarın beni çocukluğumdan zira dünya büyümüş